

Một chuyện chôn giấu trong lòng người...

NGƯỜI CHAI HỒ

Vân là bạn sách đèn từ thuở bé của Thành, anh Trúc. Cha Trúc với mẹ Vân là anh em cô cậu ruột. Do vậy, anh chị em Trúc dù lớn hay nhỏ đều là vai trên của Vân. Với tình thân hàng ngày, suốt tuổi học trò Vân với anh hay đến nhà Trúc, nơi đây để tìm nghỉ ngơi vì học học nhà để cùng học với Thành. Rồi nhớn lên, nhất là vào dịp thi cử, Vân ăn ngủ luôn tại nhà Trúc. Vân chăm học, hiền lành, ít tiếp xúc với bạn gái. Trên mười tám tuổi Vân với anh chia biệt chuyện yêu đương. Cha Trúc hay đùa: "Có lẽ thông Vân sau này cha mẹ cưới và vợ cho cũng chẳng biết làm chi".

Thành rất giỏi trong việc kiếm tiền, chi tiêu bài bạc cho các em. Vì thế, Vân thông thạo thay Thành làm việc này, dần dần thành thói quen. Trúc nhớ hồi Vân năm tuổi, học sau Vân ba lớp, ít nói, dè dặt, siêng lo việc vặt trong nhà. Năm lên mười bốn tuổi, sau một trận sốt gần chết, Trúc bỗng phát mã, trở nên xinh đẹp lạ. Càng lớn Trúc càng trở nên hiền thục đoan trang hơn người. Nhưng chàng trai xa gần đã bắt đầu ngắm nghé Trúc, mong được một ngày đẹp trai. Nhưng ai nói gì cũng mặc, Trúc chỉ cười, không tỏ ra thân thiện với ai hết.

Vân giỏi bài cho Trúc là chuyện không lạ, nhưng từ khi Trúc trở mã, Vân dần thấy lòng mình khác khác, có lúc chàng đâm ra ngại ngùng, bâng khuâng. Đã nhớn lên Vân lên ngắm Trúc say sưa. Chàng cứ suy nghĩ với anh như tìm kiếm một cái gì mong manh sắp mất. Nhưng suy nghĩ này dần dần càng khiến Vân mất niềm tin vào Trúc. Khi bạn bè rủ đi chơi Vân làm chim xanh đến mãi, Vân thông thạo mọi nơi rồi đi. Họ không ngờ chính Vân lại muốn được quyên che chở đùm bọc người khác. Thật tình Vân không hề mang một ý đồ nào đối với Trúc. Chàng sùng kính Trúc như một tên nô bộc trung thành đối với một nàng công chúa. Vân rất hân hoan khi giúp được một việc gì cho Trúc. Thái độ chân thành thiện với ai của Trúc đã làm Vân rất hài lòng.

